

Borka László

Szervusz, Kosztolányi

Iskolaéveinkre gondolva biztos van emlékünkhöz olyan tanárról, akit kedvelt az egész osztály. Ugyanígy máig emlékszünk kellemetlen tanárokról is: gúnyolódtak, túl szigorúak voltak, nem szerettük az óráikat. Géza bácsit mindenki kedvelte. Nagyon ritkán feleltetett. ^{11. sz. p.}Hogy tudott mégis évvégi osztályzatot adni?
 – Én tanár vagyok, nem feleltető – mondta. – A tanár pedig tanítson, ne vegye el az óra felét feleltetéssel. Feladatot adott, és másnap megkérdezett három diákot, hogy hányasra tudják a leckét. Amit mondtak, azt elfogadta és beírta osztályozó füzetébe. Néha, ellenőrzés miatt felelni kellett a kérdezettnek, és általában a bevallott tudás megfelelt a valóságnak. Mert nagyon komolyan vettük a bizalmat, senki nem csalt. A feleltetés helyett tanítást, mesét kaptunk. Római útrajróról és Róma szépségeiről annyit mesélt, hogy a végén már úgy éreztük, ismerjük Rómát. Egy latin-magyar tanár órái voltak ezek.

Volt tanár, aki örült, ha rossz felkészültségen kapta a diákokat. Géza bácsi ellenben annak örült, ha jól tudtuk az anyagot. Egyszer latin írásbeli érettségén ő volt a felvigyázó. Láta, hogy az egyik diák holt sápadtan, hideg verejtékkel a homlokán szenvedett a teljesen üres papír felett. Látszott rajta, hogy nem tudott megbirkózni a latin szöveggel.

– Na mi van? Nem megy, nem megy? – kérdezte Géza bácsi.
 – Nem, tanár úr, pedig húsz perc múlva be kell adnom a dolgozatot – válaszolta a fiú.
 – Na, akkor írjad! – mondta a tanár úr és diktálni kezdte a fordítást. Már majdnem a végére értek, mikor a diák megjegyezte.

– Tanár úr kérem, ebből baj lesz. Én mindig kettes voltam latinból, most meg ilyen jó dolgozatot írok?
 – Ne félj, raktam bele annyi hibát, hogy kettesnél jobb ez sem lesz.

A jó tanulást Géza bácsi egyik furcsa, de népszerű szokása segítette elő. Ha az utcán köszöntünk neki,

akkor egy író vagy költő nevével köszönt vissza, s onnan tudtuk meg, hogy mire készüljünk másnapra.

– Jó napot, tanár úr! - köszöntünk.

– Szervusz Kosztolányi! – jött a válasz.Vagy: – Szervusz Ady!

Azaz, másnapra készüljünk Kosztolányiból vagy Adyból. Minden jól ment, amíg egyszer így köszönt vissza.

– Szervusz, Benedek. Osztálytársam tovább ment, de hirtelen rájött, hogy hiányos a válasz és visszafutott Géza bácsihoz.

– Tanár úr, Elek vagy Marcell?

Az osztálynak csak egyszer sikerült őt kibillenteni az egyensúlyából.

A Balatonra kirándultunk. Géza bácsi mint osztályfőnök volt a felelős felvigyázó tanár. Siófokon hajóra szálltunk és Keszthely irányába tartottunk. A hosszú úton volt idő valami csínytevést kitalálni. Egyszerre futott át az egész osztály a hajó egyik oldaláról a másikra. Nem kellett sok ismétlés ahhoz, hogy a hajó komolyan billegni kezdjen. Talán még fel is lehet fordítani egy ilyen kis hajót? Ezt Géza bácsi nem várta meg, hanem elkapott egy futó fiút, akárkit, és lekent neki egy jó nagy pofont.

– Édes fiam, lehet, hogy nem te vagy a hibás, de nem tudom, kinek az ötlete volt ez a futkározás, keresd meg, és add át neki a pofonomat.

Ilyen volt szeretett tanárunk.